

i Vejen i denne Henseende, det ligger i Ministeriets Haand; men der har for øvrigt været forhandlet derom flere Gange ved Behandlingen af Finansloven, saa at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa nu.

Den ærede Minister mente, at det var Arbejdernes egen Skyld, naar der var Arbejdsløshed for Tiden. Nu vil jeg ikke paastaa, at Arbejderne ere uden Skyld, jeg ved ikke, om der er nogen, der vil paastaa dette, det er i alt Fald en Paastand, som jeg ikke tror lader sig hævde i Virkeligheden, thi der er sjældent noget galt, uden at der er Fejl paa forskellige Sider, men det er sikkert en meget ensidig Fremstilling, som den ærede Konseilspræsident giver, naar han siger, at det ene er Arbejdernes Skyld. De industrielle Lønkampe, som Nutiden har, opstaa ikke alene, fordi Arbejderne stille Krav, Arbejderne er kun den ene Part i Sagen, det maa man altid huske paa, og navnlig synes jeg, at det er mærkeligt at være blind for den Ting, da vi for et Aars Tid siden have set en meget stor Arbejdsstandsning her i Landet, hvor man ikke kunde sige, at det udelukkende var Arbejdernes Skyld, at vi havde den. Jeg tror ikke, at man handler ret ved saaledes at staa frem og sige, at det er Arbejdernes egen Skyld, naar der er Arbejdsløshed for Tiden, det tror jeg ikke, at man kan sige. Naar man saa oven i Købet ved — og det tror jeg, de allerfleste vide — at en stor Del af de Kontrakter, som nu opsiges, opsiges netop af den Grund, at der efter selve Kontrakten skulde finde Forhandling Sted om Arbejdets Pris og Betingelser i det Hele, og ikke opsiges alene af den Grund, at Arbejderne ville spadsere, saa tror jeg nok, at det er en fejl Betragtning at sige, at det udelukkende er Arbejdernes Skyld, at vi have Arbejdsløshed. At de ere uden Skyld, vil jeg paa den anden Side heller ikke sige; thi hvor der er Kamp, er der altid nogen Skyld paa begge Sider, og selvfølgelig maa Arbejderne lige saa vel som Arbejdsgiverne lære at tage Hensyn til den Part, som de kæmpe imod, den Part, de forhandle med. Men det lærer de selvfølgelig ogsaa efterhaanden, det tvivler jeg slet ikke om. Udstrækningen af den øjeblikkelige Arbejdsløshed, er man jo imidlertid ikke klar over, og jeg for mit Vedkommende er ikke klar over selve Udstrækningen, fordi vi høre nogle Tal her inde fra Kjøbenhavn; for en stor Del af Landets Vedkommende er der jo ikke paavist nogen Arbejdsløshed.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde om den sidste Part af Forespørgslen nogle Bemærkninger, som jeg ikke er enig med ham i, og som jeg derfor ganske kort vil berøre. Om den sidste Del af Forespørgselen, nemlig: Om Regeringen vil medvirke til, at der af Statskassen ydes Midler til Afhjælpning af den Nød, der allerede er eller kan fremkomme paa Grund af Arbejdsløshed, sagde den ærede Ordfører, at denne Sag var afgjort ved en Afstemning, som havde fundet Sted forleden Dag paa Finansloven, idet Folketinget der havde vist, at det slet ikke vilde være med til at hjælpe paa den Nød, der er fremkommen ved Arbejdsløsheden, og at Folketinget havde taget afgjort Stilling i Modstrid til, hvad Tinget havde gjort for en Snes Aar siden i 1879—80, ja, at Folketinget i denne Sag nu havde dannet et Flertal sammen med Ministeriet. Det tror jeg nu ikke, at den ærede Ordfører skulde have fremsat, det er i Virkeligheden kun nogle Paastand, som han ikke kan bevise. Det, som Folketinget gjorde forleden Dag ved Afstemningen paa Finansloven, var, at vi forkastede et Forslag om af Statskassen at yde  $\frac{1}{2}$  Million Kroner ud til Kommunerne, som Kommunerne skulde anvende til at lindre den Nød, der var fremkommen ved Arbejdsløshed, uden Hensyn til, om Kommunerne selv vilde yde det mindste dertil. Saaledes er Folketinget aldrig tidligere optraadt. I 1879, da man vedtog Loven af 10de Marts 1879, sagde Folketinget tværtimod til Kommunerne: Ville I hjælpe paa den Nød, som er fremkommen i Anledning af Arbejdsløsheden, ville vi stille Eder saa frit, som vi kunne, for at I kunne faa Lov til at gøre, hvad I mene, der er heldigt at gøre for at afhjælpe Nøden. Det er i Virkeligheden den røde Traad, der gik gennem Loven af 1879. Hvis det ærede Medlem nærmere har studeret den, vil han ogsaa indrømme mig det, og det, man saa fra Statskassens Side gjorde i 1879, var, at man sagde: Hvis I mangle Penge, ville vi stille et Laan til eders Disposition paa  $\frac{1}{2}$  Million Kr., et Laan, som I kunne faa, men skulle tilbagebetale i samme Regnskabsaar. Dette vedtog Rigsdagen, Folketing og Landsting, i 1879. Nu vil det ærede Medlem vel sige: Ja, men Aaret efter gik Folketinget videre. Ja, det er ogsaa rigtigt, Aaret efter gentog Folketinget i Virkeligheden den samme Lov, Paragraf paa Paragraf, men i Stedet for Laanet, som staar i den oprindelige Lov, sagde Folketinget: Vi ville yde Kommunerne til Afhjælpning af den Nød, der